

“Espiritualitat i sida”

TROBADA MENSUAL DE PREGÀRIA (Núm. 76)

14 de novembre de 2002
de 20.30 a 21 hores.

Salm

T'estimo, Senyor, força meva!
Senyor, ets roca i muralla que em deslliura;
Déu meu, penyal on m'emparo,
escut i baluard, força que em salva!
Clamo al Senyor, que és digne de ser lloat:
ell em salva dels enemics.
(*Salm 18, 2-4*)

Memòries

Ara que sé que encara em queda alè
canviaré de veu i de registres
i potser jugaré amb cartes marcades
per evitar els paranys i les sorpreses.
Fa molt de temps de tot i encara em sobta
l'aiguabarreig dels sentiments que pugnen
per establir-se al pou de la memòria
i fer-ne la primera residència.
Hi ha massa món darrere cada signe
i poc espai per encabir-hi els fràgils
mecanismes insòlits del desig
que reclamen un lloc de privilegi.
Amb tot, més val no perdre l'esperança,
si més no perquè els anys només importen
per tot allò que cadascú assumeix
com a vida viscuda, el referent
que interroga i sorprèn, però acompanya.
De tot plegat no vull pas que me'n quedi
res més que una frisança al cap dels dits
i un vent de llum al fons de la mirada;
la resta, de fet i fet, no m'interessa.
(*Miquel Martí Pol*)

A Tall d'invocació

A poc a poc es desdibuixen xifres
i referències, potser records,
o somnis tal vegada, que s'havien
ensenyorit del pensament. Un càlid
vent terral ha eixugat l'aigua de totes
les pluges persistents que amenaçaven
collites i camins. Nua i solemne
la paraula reprèn la seva densa
significança i creix, agosarada,
més ençà del silenci en què ressonen
tots els càntics i totes les temences.
Aquest és el domini. No es desvien
els colors ni la tensa meravella
del desig no acomplert que pugna en cada
batec i en cada vers. L'arbre que marca
la fita del retorn descriu els límits
que caldrà transgredir per afirmar-los.
I altre cop la recança i el misteri
seran l'incert senyal que s'insinua
com un miratge enllà de l'horitzó
quan el sol fa prodigis amb dues dunes.
I altre cop un encès desig de viure,
retrobat i perdut a cada gest,
guiarà els ulls i els dits fins a l'extrema
claredat d'aquell mar sense retorn
que acull, propici, tots els vents, i els sap
retornar la cadència perduda.

(Miquel Martí Pol)

Pregària

Quan em trobo perdut
enmig d'impenetrables tenebres,
amb una existència entre les meves mans
ferida pel fracàs i l'absurd,
Tu m'estrenys entre els teus braços
I em recordes una i altra vegada:
"Confia en mi, sóc Jo qui t'ha cridat.
Et condueixo a la fita del més viu amor.
Des de tota l'eternitat t'he pensat amb tendresa infinita.
I multiplico al teu voltant els signes de la meva bondat,
Per tal que mai no oblidis que t'estimo en tot
I en tot et convido a l'amor.
Tu ets un batec del meu Amor fet història viva!"

(Antonio López Baeza)

Flames d'amor

L'ofèriment d'un llantió és...

- Un signe que ens fa més conscients del desig de comunicar-nos amb el nostre
- Pare-Déu.
- Un símbol de la llum (vida plena) que posseïm dins del nostre cor.
- Amb la flama del llantió oferim una senzilla però profunda lloança i la
- manifestació dels nostres desitjos i sentiments.
- Es mostra del nostre esperit en pregària.

Podeu, si us plau, posar un llantió damunt l'altar recordant aquells qui estimem i que ja no són entre nosaltres perquè han assolit la plenitud promesa. També pregant pels familiars i amics afectats i per totes les nostres intencions.

Parenostre

Basílica de Santa Maria del Pi
Barcelona, 14 de novembre de 2002
-Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós-